Política | Germà Capdevila | Actualitzat el 07/07/2019 a les 21:25

Contradiccions

«Les bases independentistes han d'aprendre a conviure amb el fet que els partits competeixin entre ells tot i compartir l'objectiu final de la independència»

S'ha explicat moltes vegades que una de les virtuts de l'independentisme català és la seva transversalitat, que va de dreta a esquerra i travessa totes les classes socials. Gràcies a aquesta característica única ha pogut créixer del 10 al 50% en una dècada, i pel que indiquen els últims resultats electorals, continua creixent.

La part complicada de la transversalitat és que no hi ha una visió única de com s'ha d'aconseguir la independència, de quins són els instruments i -sobretot- de qui ha de liderar el moviment. Després de l'artefacte de Junts Pel Sí, que va unir dos dels partits independentistes -convé recordar que no va unir tot l'independentisme-, i després dels fets d'octubre del 2017, tothom hauria de ser conscient que el somni d'un únic moviment polític que reunís tot l'independentisme és quelcom que mai no s'esdevindrà.

Ens situem, doncs, en un escenari on diverses forces polítiques lluiten per imposar la seva visió i per aconseguir l'hegemonia, la qual cosa no vol dir que no comparteixin l'objectiu final de la independència. La repressió judicial i la persecució política han amortit fins ara aquesta competició política, però alguns dels pactes municipals i -especialment- el pacte a la Diputació de Barcelona ha dissipat la boira i ens ha mostrat la lluita política més pura i dura entre els partits sobiranistes.

Les bases independentistes han d'aprendre a conviure amb el fet que les partits competeixin entre ells tot i compartir l'objectiu final de la independència?. Això no és ni bo ni dolent: senzillament és així, és la realitat de la política catalana i no canviarà. És més, potser hom ha de veure com un avantatge que diverses visions hagin de competir pel favor dels electors, i no dependre d'un sol partit o un únic líder amb control absolut de la situació.

Les contradiccions són evidents i no es poden negar, però formen i formaran part del panorama polític mentre l'unilateralitat no sigui una de les peces del tauler de joc. No només dins de l'independentisme. Per més que Iceta tragués pit dissabte al Consell Nacional del seu partit, la realitat és que la contradicció entre declarar-se obertament "fart de les mentides independentistes, dels que se salten la llei i del president Torra" i alhora pactar amb ells el govern d'ajuntaments i diputacions, és igual d'evident que la dels partits independentistes.